

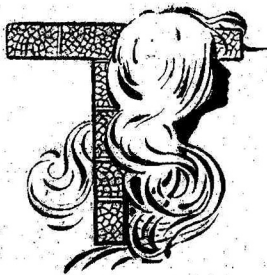

Ο κ. Μουδάκας ως Μεφιστοφελής

Ο κ. Δελενάροδος ως Έρωτόκριτος

◀ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΛΗΘΙΝΟ ▶

Ο παιδάκι τὸ ξανθομάλ-
λικο, τὸ πολυαγαπημένο
μικρὸ παιδάκι ἔχλει
ἀπαρηγόρητα καὶ γύ-
ρευε νὰ τοῦ δώσουν τὸ
βάζο τὸ ἀκριβὸ κι' εὐ-
κολόσπαστο ποῦθλεπε
ἀκουμπισμένο στὴν κομ-
ψή ἐταξέρα. "Ἐλλαιε

καὶ τῶθελε. Τὰ μπλε ματάκια του δακρυσμένα—μυο-
σωτίδες φορτωμένες δροσοῦλα,— κυττάζανε μὲ πόθο
πεισματάρικο τὸ πορσελένιο ἀνθογυάλι, ἐνῶ τὰ κα-
τακόκκινα χειλάκια του ἐπανελάμβανον ἀκούραστα
«τὸ θέλω, τὸ θέλω». Ἡ καυμένη ἡ μαμά του ἦταν
γι' αὐτὸ πολὺ λυπημένη. Μιὰ ἔδλεπε τὸ πολυαγά-
πητο παιδί κι' ἦτανε πρόθυμη νὰ τοῦ δώσῃ ὅλο τὸν
κόσμο γιὰ νὰ μὴν στενοχωρῆται ἡ μικρούλα καρ-
διά του, κι' ἄλλη συλλογιζότανε τὸ ἔμορφο πρᾶμ-
ματάκι τὸ εὐκολόσπαστο ποῦ θὰ τῷ καναν κομμά-
τια τὰ παχουλά κάτωσπρα, μικρά κι' ἀδέξια παιδια-
νίσια χεράκια.

Τί νὰ κάμῃ;

Τοῦλεγε: «Μὴ μικρούλη μου, ἄφησε νὰ τῷ χῶμε
ἐκεῖ καὶ νὰ τὸ βλέπωμε πάντα, πούναι εὐμορφο-
εὐμορφο. Πάλι δικό σου θά'ναι. "Ἄν σοῦ τὸ δώσω,
θὰ τὸ σπάσῃς. Χωρὶς νὰ θές, ἔ χωρὶς νὰ θές. Θὰ
παίξῃς μ' αὐτό, θὰ τὸ σφίξῃς λίγο-λίγο παραπάνω,
καὶ τὸ καυμένο θὰ ραγίσῃ, θὰ τσακιστῇ. "Ἀκουσέ
με, ἀγάπη μου, μὴ θέλεις πλεῖα νὰ σοῦ τὸ δώσω».

Τὸ μικράκι στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ν' ἀκούσῃ
τὰ λόγια τῆς μαμᾶς του κι' ἐξανάρχισε πειρὸ ἐπί-
μονα νὰ ζητᾷ ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἤθελον νὰ τοῦ δώ-
σουν.

Ἐνίκησε! Στὸ νοῦ τῆς μαμᾶς ἐπέρασε ἡ εἰκόνα
τοῦ παιδιοῦ ἄρρωστου. Ἐφαντάστηκε τὸ ἀγαπημένο
ξανθόμαλο κεφαλάκι γλωμὸ στὸ μαξιλάρι. Νὰ μὴ
ζητᾷ τίποτε, νὰ μὴ θέλῃ τίποτε.

Κλειστά τὰ μπλε ματάκια καὶ τὰ κατακόκκινα
χειλάκια ὥχρὰ νὰ καίνε. Τρελλή ἀπὸ τὴ συναί-
σθησι τοῦ πόνου μιᾶς παρόμοιας ὥρας ἔπρεξε πρὶν
ἔδωσῃ τὸ κομψὸ ἀνθογυάλι τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Νὰ τὸν ἥλιο!

Τὰ μπλε ματάκια στέγνωσαν, τὰ χειλάκια γέλα-
σαν κι' ὅλο τὸ μικροσκοπικὸ κορμάκι ἀναγάλιασε
ἀπὸ εὐτυχίαν.

Τὰ μπρατσάκια τὰ παχουλά ἐτέντωσαν ὅλο τὸ
παιδάκι ἐστηρίχτηκε στὲς μυτίτσες τῶν κουκλίστι-
κων γοδιῶν γιὰ νὰ φτάσῃ καὶ νὰ φιλήσῃ τὴ μαμά,
κι' ἕνα χαριτωμένο ἀνεχτίμητο «Μαμά μου, σ' ἀ-
γαπῶ» ἐβγήκε ἀπ' ὅλη τὴ μικρὴ ψυχὴ τοῦ μικροῦ.

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ τὸ ἀκριβὸ εὐκολόσπα-
στο στολίδι τῆς κομψῆς ἐταξέρας, ἤλασσε σ' ἀγνώ-
ριστα, ἄχρηστα κομμάτια.

Τὸ παραμῦθι ἐδῶ τελειώνει.

Ἦτανε ἡ ψυχὴ μου, τὸ μικρούτσικο εὐκολόσπα-
στο ἀνθογυάλι στὰ χέρια ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Στὰ
χέρια Σου.

LALO DE CASTRO